

Το Είδωλο

ένα μυθοπλαστικό ιστόρημα
του Κώστα Βουλαζέρη

Μια φορά, σε μια μακρινή χώρα πίσω από τα ψηλά βουνά, ένας χωρικός βρήκε ένα παράξενο σπειρωτό είδωλο κάτω από το χωράφι του. Του άρεσε και σκέφτηκε ότι μπορεί να είχε κάποια αξία, έτσι πήγε σε μια κοντινή πηγή για να το πλύνει. Εκεί παρουσιάστηκε ένα ζωτικό και τον προειδοποίησε ότι το είδωλο ήταν μοχθηρό, και του ζήτησε να το παραδώσει σ' εκείνο. Αλλά ο χωρικός σκέφτηκε πως το ζωτικό ήθελε να τον κοροϊδέψει, όπως συχνά έκαναν τα ζωτικά και κανείς δεν τα εμπιστευόταν· έτσι, το έδωσε με το ραβδί του που έδωχνε πολλά ζωτικά, αερικά, και τελώνια. Έπλυνε το είδωλο στην πηγή και γύρισε στο σπίτι του μαζί του.

Ο χωρικός έμενε μόνος και, μόλις άναψε φωτιά, το είδωλο του μίλησε και του είπε ότι μπορούσε να τον κάνει τρανό βασιλιά, τον μεγαλύτερο σε τούτους τους τόπους.

Ο χωρικός τρόμαξε, και σκέφτηκε ότι ίσως το ζωτικό νάχε μπει μες στο είδωλο για να τον εξαπατήσει· το απείλησε να βγει, υψώνοντας το ραβδί του, και να φύγει αμέσως! Αλλά το είδωλο τού είπε ότι κανένα ζωτικό δεν ήταν εδώ. «Εγώ σου μιλάω και μόνο εγώ.»

Ο χωρικός τότε, μην πιστεύοντας και πολύ τα προηγούμενα λόγια του ειδώλου, το ρώτησε πώς θα γινόταν τρανός βασιλιάς. Και το είδωλο τού απάντησε: «Ακολουθώντας ό,τι σου λέω.»

«Πες μου, λοιπόν!» ζήτησε ο χωρικός, περιεργος να δει τι θα άκουγε· κι αν ήταν να γίνει τρανός βασιλιάς όλων ετούτων των τόπων, γιατί όχι; Αν ήταν να μη γίνει βασιλιάς, πάλι τι είχε να χάσει; Ένας χωρικός ήταν, μονάχα.

Το είδωλο τού είπε: «Πρώτα θα κερδίσεις τις καρδιές των απλών ανθρώπων σαν εμένα.»

Έτσι ο χωρικός, παίρνοντας το γαϊδούρι του που ξαφνικά είχε γίνει ακούραστο άτι, ξεκίνησε να περιδιαβαίνει τα βασίλεια των ανθρώπων σ'εκείνα τα μέρη· και όπου έβρισκε απλό κόσμο τού

υποσχόταν φαγητά για να χορτάσει, ποτά όχι μόνο για να ξεδιψάσει αλλά για να γιορτάσει, και ρούχα για να μην κρυώνει. Κι όλ' αυτά παρουσιάζονταν μέσα από σπηλιές και κάτω από σκιές, ή τα έφερναν ξαφνικά μακρινοί ταξιδιώτες ή ζώα που μιλούσαν – πτηνά και θηρία και ερπετά. Ο κόσμος άρχισε να αγαπά αυτόν που του πρόσφερε τόσα πολλά...

Το είδωλο τού είπε: «Μετά θα κερδίσεις τις καρδιές των αγωνιστών.»

Ο χωρικός με το ακούραστο άτι και το είδωλο στον σάκο ξεκίνησε να επισκέπτεται τα πεδία μάχης, που ήταν πολλά, γιατί οι μονάρχες εκείνων των τόπων συνεχώς πολεμούσαν αναμεταξύ τους και ποταμοί αίματος χύνονταν. Ο χωρικός θεράπευε τους τραυματίες: έδινε πίσω τα μέλη τους σ'αυτούς που τα είχαν χάσει, έδινε πίσω τα μάτια στους τυφλούς. Τους έλεγε να πάνε να πλυθούν σε συγκεκριμένα μέρη, σε μικρές λίμνες και ποτάμια, ή να θαφτούν κάτω απ'το χώμα για μια, δυο μέρες – και μετά όλοι γίνονταν καλά! Τον θεωρούσαν θαυματουργό τώρα οι αγωνιστές σ'αυτά τα βασίλεια και άρθρωναν το όνομά του με ευλάβεια.

Το είδωλο τού είπε: «Μετά θα κερδίσεις τις καρδιές των ευγενών.»

Οι αριστοκράτες άκουσαν για όσα έκανε ο άγνωστος που έδινε φαγητό από το πουθενά και θεράπευε οποιοδήποτε τραύμα, και τον θεώρησαν αγύρτη και επικίνδυνο, και βάλθηκαν να τον ξεκάνουν. Αλλά κανείς δεν μπορούσε να τον βρει όταν εκείνος δεν ήθελε να βρεθεί – εξαφανιζόταν! – κι όταν ήθελε να τους βρει εκείνος, πάντα ήταν εκεί πλάι τους. Δεν τους έκανε, όμως, κακό· έδινε χρήσιμες συμβουλές στον καθένα τους. Τους είπε ποιοι γάμοι τούς συνέφερε να κάνουν και ποιοι θα αποδεικνύονταν καταστροφικοί, και γιατί· τους έδειξε πού να σκάψουν για να βρουν αμύθητους θησαυρούς μέσα σε παλιά κάστρα· τους έδωσε αντικείμενα θαυμαστά και παράξενα που είχαν ακούσει μόνο σε θρύλους ή δεν είχαν ακούσει ποτέ· τους πρόσφερε φίλτρα και ελιξίρια και φάρμακα που τους έκαναν δυνατούς, ή όμορφους, ή κρατούσαν μακριά το γήρας· τους φανέρωσε μυστικά των οίκων τους (και άλλων οίκων) που τους ήταν κρυφά για πολύ καιρό και ίσως ποτέ να μην τα ανακάλυπταν· τους έδειξε πώς να εκμεταλλευτούν καλύτερα τη γη που είχαν· τους είπε πώς να

εκπαιδεύουν αποτελεσματικότερα τους μαχητές τους. Τον έβλεπαν σύντομα όλοι τους σαν θεό σχεδόν.

Το είδωλο τού είπε: «Μετά θα κερδίσεις τις καρδιές των ιερωμένων.»

Οι θεοί προσβλήθηκαν· ή, τουλάχιστον, έτσι οι ιερωμένοι εκείνων των τόπων είπαν. Κατηγόρησαν τον χωρικό με το είδωλο για μάγο σκοτεινό, κι έστειλαν ανθρώπους να τον κυνηγήσουν, παρότι πολλοί – και ευγενείς και αγωνιστές και απλός κόσμος – τον λάτρευαν και τον αγαπούσαν. Ο χωρικός δεν πείραξε κανέναν (αν και αρκετοί από τους ανθρώπους που έστειλαν οι ιερωμένοι βρήκαν απρόσμενα πολύ κακό τέλος) αλλά παρουσιάστηκε με μορφές που οι ιερωμένοι όλων των θεών μπορούσαν να αναγνωρίσουν, και σάστισαν, γιατί ο καθένας τον έβλεπε σαν άγγελο του θεού του ή της θεάς του. Η γνώμη τους γ'αυτό τον ιερό άνθρωπο άλλαξε. Ορισμένοι έπεσαν κάτω και τον προσκύνησαν.

Το είδωλο τού είπε: «Μετά θα ρίξεις όλους τους βασιληάδες και όλες τις βασιλίσσες από τους θρόνους τους, γιατί είναι κακοί και πρέπει να τιμωρηθούν για τα δεινά με τα οποία έχουν πλήξει τους λαούς τους.»

Ο χωρικός, τότε, ξεκίνησε μια μεγάλη εξέγερση που τελείωσε πολύ, πολύ γρήγορα, γιατί σχεδόν οι πάντες ήταν πλέον στο πλευρό του. Ξεσηκώθηκαν και εκθρόνισαν τους μονάρχες τους: σκότωσαν αυτούς, όλη τους την οικογένεια, και όσους ακόμα τους υποστήριζαν. Και ο χωρικός – ακολουθώντας τις συμβουλές του ειδώλου – πρόσταξε να κρεμάσουν τα πτώματά τους γύρω από το πελώριο καστροπαλάτι που είχαν χτίσει γ'αυτόν στο κέντρο εκείνων των τόπων χίλιοι-εβδομήντα-τέσσερις εργάτες δουλεύοντας μέρα-νύχτα υπό την καθοδήγηση παράξενων ταξιδευτών που είχαν εμφανιστεί από το πουθενά.

Και όταν τα κουφάρια είχαν κρεμαστεί ψηλά, πουλιά σαν ερπετά ήρθαν και τα έφαγαν, αφήνοντας πίσω μόνο σκέλεθρα και κρανία· και ο χωρικός κάθισε στον θρόνο του για να βασιλέψει ως Μέγας Βασιλέας πλέον, με το είδωλο πάντα πλάι του. Το οποίο είχε τώρα μεγαλώσει και δεν χωρούσε πια στον σάκο του.

Τα πουλιά που ήταν σαν ερπετά και που είχαν φάει τα πτώματα μεγάλωσαν επίσης, και έγιναν δράκοι που τώρα φρουρούσαν το Καστροπαλάτι του Μέγα Βασιλέα· και τα σκέλεθρα των προηγούμενων βασιληάδων και βασιλισσών ζωντάνεψαν και

πήδησαν από τις κρεμάλες τους, κι έγιναν κι αυτά φρουροί του Καστροπαλατιού που κανένα όπλο δεν μπορούσε να τους βλάψει ούτε φωτιά να τους κάψει ούτε ζόρκι να τους διαλύσει.

Οι πάντες ακόμα λάτρευαν τον άνθρωπο που είχε κάνει θαύματα· αλλά κάποιοι είχαν αρχίσει και να φοβούνται...

Ο Μέγας Βασιλέας τώρα βασιλεύει, και οι μήνες κυλούσαν, και το είδωλο τού μιλούσε. Του φανέρωνε πλεκτάνες εναντίον του και συνωμοσίες. Οπότε εκείνος κυνηγούσε δολοπλόκους και συνωμότες και τους βασάνιζε και τους σκότωνε με φρικτούς τρόπους. Τους τάζει στους δράκους του, τους έδινε στους νεκροφρουρούς να καταβροχθίσουν τις ψυχές τους. Κανένας από τους δολοπλόκους και τους συνωμότες δεν παραδεχόταν ότι ήταν τέτοιος, και ο κόσμος άρχισε να φοβάται ακόμα περισσότερο... ότι ο οποιοσδήποτε μπορούσε να κατηγορηθεί ανά πάσα στιγμή.

Το είδωλο, εν τω μεταξύ, μεγάλωνε, και ήταν πλέον πιο ψηλό από τον θρόνο του Μέγα Βασιλέα, πιο ψηλό από τον ίδιο. Αλλά δεν είχε φτάσει το ταβάνι της αίθουσας μέσα στην οποία βρισκόταν, γιατί αυτό ήταν πολύ, πολύ ψηλό.

Διάφοροι αριστοκράτες ήθελαν να κερδίσουν την εύνοια του Μέγα Βασιλέα, και του πρότειναν τις κόρες τους για γάμο. Εκείνος είχε ήδη ένα ολόκληρο χαρέμι από διάφορες γυναίκες πρόθυμες να ικανοποιούν κάθε του όρεξη, αλλά σκεφτόταν ότι θα ήταν καλό να είχε και μια βασίλισσα πλάι του.

Τι έλεγε το είδωλο;

«Ναι,» του έλεγε, «βρες μια βασίλισσα»: και η φωνή του γέμιζε την αίθουσα και το κεφάλι του κάποτε χωρικού που είχε πια σχεδόν ξεχάσει ότι κάποτε ήταν χωρικός.

Εκείνες τις ημέρες, ζούσε μια νεαρή μάγισσα σ'ένα δάσος αυτών των τόπων και δεν είχε πολλές συναναστροφές με κανέναν πέρα από ζώα που μιλούσαν και ξωτικά κι αερικά. Αυτά ήταν που τις έφερναν τα νέα για τον Μέγα Βασιλέα, αλλιώς ίσως να μην τον είχε ακούσει ποτέ. Η μάγισσα φοβόταν όσα τής έλεγαν, και φοβόταν και μην έρθουν οι άνθρωποι του Μέγα Βασιλέα στο δάσος της. Ο Μέγας Βασιλέας είχε γύρω του ένα τάγμα που ονόμαζε Εκδικητές και κυνηγούσαν συνωμότες και δολοπλόκους συνέχεια, και οι πάντες τούς έτρεμαν.

Ένα ξωτικό παρουσιάστηκε στη μάγισσα, ένα με το οποίο παλιότερα είχε μιλήσει λίγες φορές. Ήταν το ξωτικό που είχε προειδοποιήσει τον χωρικό να του δώσει το είδωλο αλλά εκείνος

δεν το είχε ακούσει. Το ξωτικό τώρα είπε στη μάγισσα ότι έπρεπε να καταστρέψει το είδωλο γιατί αυτό ήταν το πραγματικό κακό και όχι ο χωρικός που το είχε βρει. Ήταν το Είδωλο του Μίσους, και ήθελε να τραφεί, να καταβροχθίσει τον κόσμο. Κάθε κακό που γινόταν από εκείνον που το υπηρετούσε ήταν μια θυσία για το είδωλο: και μεγάλωνε... και μαζί και η δύναμή του.

Η μάγισσα τα άκουσε αυτά και τρόμαξε ακόμα περισσότερο. Σίγουρα δεν μπορούσε *εκείνη* να αντιμετωπίσει τέτοιο πράγμα!

Το ξωτικό, όμως, της είπε ότι έπρεπε, και της έδωσε ένα μαγικό μαχαίρι με λεπίδα από φεγγαρόφωτο για να τρυπήσει το είδωλο *στο κέντρο ακριβώς* ώστε να το καταστρέψει. Αλλά πρώτα χρειαζόταν να φτάσει κοντά του: και τώρα ήταν ευκαιρία, γιατί ο Μέγας Βασιλέας έψαχνε μια κόρη για να κάνει βασίλισσα, και άρα η μάγισσα μπορούσε έτσι να τον πλησιάσει.

«Μα δεν είμαι από αρχοντική γενιά!» είπε εκείνη στο ξωτικό.

«Δεν έχει σημασία,» της απάντησε. «Θα *φαίνεται* πως είσαι. Μην καθυστερείς άλλο, τώρα, καλή μου. Έχεις την ομορφιά δέκα γυναικών, και στο δρόμο θ'αποκτήσεις κι άλλα! Οι δυνάμεις εναντίον του ειδώλου θα σε βοηθήσουν. Μην καθυστερείς καθόλου!» επανέλαβε επιτακτικά το ξωτικό, κι εξαφανίστηκε μέσα σε καπνό κι ομίχλη.

Η μάγισσα γέλασε. *Την ομορφιά δέκα γυναικών! Δεν είμαι ούτε κατά διάνοια τόσο όμορφη*, σκέφτηκε. Αλλά μετά κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη και παραπάτησε. Σχεδόν ζαλίστηκε. Έριξε πάνω στο κάτοπτρο μια σκόνη που διέλυε τα μάγια, γιατί δεν πίστευε ότι έβλεπε κάτι το αληθινό. Όμως η αντανάκλασή της δεν άλλαξε.

Η μάγισσα κατέβηκε από το σπιτί της, που ήταν επάνω σ'ένα πελώριο, γέρικο δέντρο, και πήγε σε μια κοντινή πηγή, και κοίταξε τον εαυτό της κι εκεί, γυμνή από πάνω ως κάτω. Η αντανάκλαση ήταν η ίδια.

Το ξωτικό παρουσιάστηκε ξαφνικά και της είπε να μην καθυστερεί άλλο – ήταν ανάγκη! Έτσι, η μάγισσα ετοιμάστηκε κι έφυγε από το δάσος της, και τρία ζώα την ακολούθησαν: ένα ποντίκι που κρυβόταν μέσα στο μπούστο της, μια αλεπού που την ακολουθούσε από τις σκιές, κι ένα γεράκι που την πρόσεχε από ψηλά. Φυσικά, όλα μιλούσαν, αλλά μόνο όταν έπρεπε. Και το γεράκι ήταν αερικό που είχε η μορφή γερακιού· μπορούσε να πάρει και τη μορφή άλλων πουλιών. Και η αλεπού ήταν δύο

τελώνια που μαζί έπαιρναν τη μορφή αλεπούς, και μόνο αλεπούς. Το ποντίκι ήταν απλώς ένα ποντίκι που καμιά φορά μιλούσε.

Στο ταξίδι της προς το Καστροπαλάτι του Μέγα Βασιλέα, η μάγισσα συνάντησε διάφορους ανθρώπους – άλλους που τον λάτρευαν, άλλους που τον φοβόνταν, άλλους που και τον λάτρευαν και τον φοβόνταν, και κάποιους που τον μισούσαν: αλλά αυτούς τους τελευταίους τούς απέφυγε για να μη θεωρηθεί ότι κι εκείνη ήταν εναντίον του Μέγα Βασιλέα και οι Εκδικητές την κυνηγήσουν. Η μάγισσα μίλησε και με διάφορα ζώα που είχαν να της φανερώσουν μυστικά των ανθρώπων και των τόπων. Και μίλησε και με στοιχειά, ξωτικά, τελώνια, αερικά: κι αυτά τής έδειξαν πού να βρει όμορφα ρούχα και φανταχτερά κοσμήματα, από παλιούς θησαυρούς. Και ένα τελώνιο της φωτιάς τής έδωσε ένα δαχτυλίδι και της είπε πως όταν το φορούσε στο δεύτερο δάχτυλο του αριστερού της ποδιού θα γινόταν πιο γρήγορη και πιο δυνατή. Κι ένα αερικό της νόησης τής δίδαξε τις τρεισήμισι μαγικές λέξεις για να θέσει κάποιον υπό την κυριαρχία της ο οποίος βρισκόταν ήδη υπό τον έλεγχό της.

Και ο αετός παρακολουθούσε από ψηλά και την προειδοποιούσε για ληστές και κακούργους. Και η αλεπού έβαζε εμπόδια στους κακόβουλους ανθρώπους στον δρόμο της και τους παραπλανούσε. Γιατί, παρότι ο Μέγας Βασιλέας είχε γιατρέψει πολλές πληγές σε τούτους τους τόπους προτού ονομαστεί Μέγας Βασιλέας, αφότου ονομάστηκε τέτοιος τα δεινά σταδιακά μεγάλωναν και πολλαπλασιάζονταν και έπαιρναν μορφές διεστραμμένες και τρομερές. Κυκλοφορούσαν φονιάδες και τρελοί στους δρόμους, και κάθε είδους βιαιότητα και σιχαμερή πράξη γινόταν ολοένα και πιο συνηθισμένη. Οι πόλεμοι μεταξύ των παλιών βασιλείων είχαν πάψει, αλλά ο κόσμος έμοιαζε να χάνει τα λογικά του με κάθε μήνα που περνούσε, σαν να μη μπορούσε να ανεχτεί την ειρήνη.

Η μάγισσα βρήκε κάποιους που λάτρευαν τον Μέγα Βασιλέα και τους έπεισε ότι έπρεπε να παντρευτεί εκείνη. Για να το καταφέρει χρησιμοποίησε την εμφάνισή της, γιατί ήταν όμορφη όσο δέκα γυναίκες – και δεν θα έπρεπε ο Μέγας Βασιλέας να έχει μια γυναίκα τόσο όμορφη; Έγιναν, λοιπόν, συνοδοί και φρουροί της, και την έβαλαν επάνω σ'ένα λαξευτό φορείο (που ξωτικά τής είχαν βρει σε μια σπηλιά κι εκείνη είχε διώξει με τα ξόρκια της τον δαίμονα που το φυλούσε) και την κουβαλούσαν, λέγοντας σε

όλους ότι έφερναν στον Μέγα Βασιλέα την ομορφότερη γυναίκα του κόσμου! Έτσι, ολοένα και περισσότεροι συγκεντρώνονταν γύρω της, και μάζεψε πολλούς ακόλουθους προτού φτάσει τελικά έξω από το Καστροπαλάτι στο κέντρο εκείνων των τόπων, όπου ήταν συναγμένοι κι άλλοι άνθρωποι, μεγάλο πλήθος: ευγενείς και πολεμιστές και υπηρέτες ευγενών, σκηνές στημένες παντού. Είχαν φέρει τις θυγατέρες τους για να διαλέξει ο Μέγας Βασιλέας μια βασίλισσα από αυτές.

Η μάγισσα ξετύλιξε μια σημαία που της είχε βρει η αλεπού που ήταν δύο τελώνια μαζί. Είχε ένα παλιό οικόσημο επάνω, και οι ακόλουθοι της μάγισσας έστησαν μια σκηνή και όρθωσαν τη σημαία δίπλα. Αλλά το σύμβολο της σημαίας κανείς δεν το αναγνώριζε, και το μόνο που άκουγαν για τούτη την καινούργια γυναίκα που είχε έρθει ήταν ότι ήταν η ομορφότερη στον κόσμο. Σε πολλούς δεν άρεσε αυτό· νόμιζαν ότι ήταν απατεώνισσα που ήθελε να πάρει τη θέση της βασίλισσας από τις κόρες τους. Την κατηγορήσαν στους Εκδικητές ότι σχεδίαζε να κάνει κακό στον Μέγα Βασιλέα: ίσως να ήταν από τους κρυφούς εκθρούς του που πάντα δολοπλοκούσαν – απομεινάρια από τις παλιές μοναρχίες.

Οι Εκδικητές, έτσι, και ο αρχηγός τους πήγαν στο μέρος όπου ήταν στημένη η σκηνή της μάγισσας και χτύπησαν τους ακόλουθούς της με ρόπαλα και μαστιγία, και πρόσταξαν να τη δουν – να δουν αυτή την ομορφότερη γυναίκα του κόσμου.

Όταν εκείνη βγήκε απ'τη σκηνή της και την αντίκρισαν, σάσισαν, γιατί πραγματικά δεν είχαν δει πιο όμορφη γυναίκα· και ο αρχηγός τους άρχισε να την επιθυμεί. Αλλά σκεφτόταν ότι μπορεί να ήταν και κάποιο κόλπο εναντίον του άρχοντά του. Της μίλησε και τη ρώτησε ποια ήταν η καταγωγή της, ποιος ο οίκος της· γιατί ο Μέγας Βασιλέας είχε καλέσει μόνο τους ευγενείς ετούτων των τόπων, όχι τις κόρες των οποιαδήποτε. «Ποιων κόρη είσαι;»

«Έχω μόνο τον εαυτό μου να παρουσιάσω,» του είπε, μην ξέροντας τι άλλο να πει. «Ο Μέγας Βασιλέας δεν αξίζει καμιά που να είναι λιγότερο γυναίκα από εμένα.» Λόγια που παλιά δεν θα σκεφτόταν ποτέ να ξεστομίσει για τον εαυτό της, αλλά τώρα είχε δει την αντανάκλασή της ξανά και ξανά – για να το πιστέψει – και ήταν αλήθεια!

Ο αρχηγός των Εκδικητών της είπε: «Ο Μέγας Βασιλέας θα πάρει μια γυναίκα που είναι από οίκο ευγενών, αλλά εγώ θα

πάρω εσένα!» Και την τράβηξε μέσα στη σκηνή της. «Εκτός αν μου αποδείξεις ότι είσαι από οίκο ευγενών.»

Η μάγισσα δεν είχε τέτοια απόδειξη να δώσει, και ο αρχηγός των Εκδικητών την έριξε στο κρεβάτι της σκηνής και γδύθηκε πρώτα ο ίδιος κοιτάζοντάς την με λαγνεία. Μετά άρπαξε τα ρούχα της και τα έσκισε – και το ποντίκι πετάχτηκε από μέσα τους κι έπεσε πάνω στο πρόσωπό του, με νύχια και με δόντια, ξαφνιαζοντάς τον.

Η μάγισσα φορούσε στο πόδι της το δαχτυλίδι που της είχε δώσει το τελώνιο της φωτιάς – το είχε βάλει αμέσως μόλις άκουσε τους Εκδικητές να έρχονται – και ήταν τώρα πιο γρήγορη και πιο δυνατή. Άπλωσε αμέσως το χέρι της και άρπαξε τον αρχηγό των Εκδικητών από τα αχαινά, σφίγγοντάς τον και ακινητοποιώντας τον, ενώ ήταν ανήμπορος να την αποτινάξει. Τον τράβηξε στο κρεβάτι και, ακόμα κρατώντας τον, τον καβάλησε και άρθρωσε τις τρεισήμισι μαγικές λέξεις για να θέσεις κάποιον υπό την κυριαρχία σου ο οποίος βρίσκεται ήδη υπό τον έλεγχο σου. Του είπε ότι θα την οδηγούσε μέσα στο Καστροπαλάτι σαν να ήταν αριστοκράτισσα και, μάλιστα, μεγάλης σημασίας· και ο αρχηγός των Εκδικητών συμφώνησε χωρίς δισταγμό.

Βγήκε, μετά, από τη σκηνή της και πρόσταξε τους Εκδικητές να ετοιμαστούν για να συνοδέψουν την αρχόντισσα στο Καστροπαλάτι.

Έτσι, ενώ οι ακόλουθοί της την κουβαλούσαν μέσα στο λαξευτό φορείο και οι Εκδικητές τη συνόδευαν, η μάγισσα πέρασε από τους νεκροφρουρούς και από τους δράκους που φυλούσαν το Καστροπαλάτι και μπήκε στα λαβυρινθώδη περάσματά του και στις σκιερές του αίθουσες. Έφτασε στη μεγαλύτερη απ'όλες και εκεί κατέβηκε από το φορείο και αντίκρισε τον Μέγα Βασιλέα, ενώ ο αρχηγός των Εκδικητών τη σύστηνε με το όνομα που εκείνη τού είχε ζητήσει.

Αλλά τα ονόματα δεν είχαν μεγάλη σημασία, γιατί ο Μέγας Βασιλέας μεμιάς θαμπώθηκε από την ομορφιά της και ήθελε να την κάνει δική του· δεν άκουγε καν τους ψιθύρους του ειδώλου μέσα στο μυαλό του: τόσο πολύ είχε σαγηνευτεί. «Δεν χρειάζεται να συναντήσω άλλη,» είπε. «Βρήκα τη Βασίλισσά μου!» Και έδωσε τους πάντες από τη μεγάλη αίθουσα: τους Εκδικητές, τους ακόλουθους της μάγισσας, τους υπηρέτες, τις γυναίκες από το χαρέμι του, τους φρουρούς. Μόνο το είδωλο έμεινε, πελώριο πίσω

από τον θρόνο, και η μάγισσα ήξερε πως γνώριζε γι'αυτήν και τη φοβόταν. Ο χρόνος της τελείωνε...

Έλυσε την ενδυμασία της και την άφησε να πέσει στο χαλί του πατώματος, έχοντας μέσα της κρυμμένα το ποντίκι και το μαχαίρι με τη λεπίδα από φεγγαρόφωτο. Ο Μέγας Βασιλέας καταβρόχθισε τη μορφή της γυναίκας με το βλέμμα του, και μετά ξάπλωσαν στο πάτωμα ερωτοτροπώντας κάτω από τα σκαλιά του βάθρου του θρόνου, ενώ το είδωλο τούς κοίταζε και η μάγισσα νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί το μένος του επάνω στο γυμνό δέρμα της. Ο Μέγας Βασιλέας δεν φαινόταν να έχει καταλάβει τίποτα ακόμα, και η μάγισσα είδε μέσα στα μάτια του, πίσω από την παραφροσύνη του ειδώλου, έναν άλλο άντρα: έναν άντρα που ήθελε να βοηθήσει και να κάνει καλό. Και αυτό ήταν το μόνο που κράτησε μακριά τον τρόπο της ο οποίος προερχόταν από την παρουσία του ειδώλου.

«Είσαι η Βασιλισσά μου,» της είπε ο άντρας, και μετά σηκώθηκαν και ανέβηκαν τα σκαλιά του θρόνου, και ερωτοτρόπησαν ξανά εκεί, καθισμένοι επάνω του... ακόμα πιο κοντά στο είδωλο.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε η μάγισσα. «Ποιος είσαι;» Γιατί αυτός που έβλεπε δεν ήταν αυτός που περίμενε να δει. Αλλά εκείνος δεν της απάντησε σαν να μην καταλάβαινε την ερώτησή της, και να μην είχε σημασία.

Μετά, η μάγισσα σηκώθηκε και πλησίασε τη ριγμένη ενδυμασία της· την έπιασε από κάτω (διώχνοντας το ποντίκι με το πόδι της) και τη φόρεσε... με το μαχαίρι κρυμμένο μέσα. Ο άντρας ήταν ακόμα καθισμένος στον θρόνο, κοιτάζοντάς την. Εκείνη ζύγωσε το είδωλο, παριστάνοντας ότι το θαύμαζε, αν και αισθανόταν τρομοκρατημένη από αυτό. Τον ρώτησε τι ήταν.

Της είπε: «Είναι ο Οδηγός μου.»

Η μάγισσα στεκόταν μπροστά στο είδωλο πίσω από τον θρόνο, το κοίταζε: υπέθεσε ποιο πρέπει να ήταν το κέντρο του...

Αλλά τότε ο άντρας άκουσε τη φωνή του ειδώλου να τρυπά τις άλλες σκέψεις του: τον προειδοποιούσε ότι η γυναίκα ήταν μοχθηρή και δολοπλοκούσε εναντίον του, και ήθελε να καταστρέψει τον Οδηγό του!

Ο άντρας είχε μάθει πια να ακούει τα πάντα που του έλεγε το είδωλο, να μην αμφισβητεί τίποτα. Πετάχτηκε από τον θρόνο και στράφηκε στην πανέμορφη αρχόντισσα· την είδε να βγάζει ένα

μαχαίρι που η λεπίδα του ήταν από φεγγαρόφωτο και να το γυρίζει προς το είδωλο. Την άρπαξε από πίσω, πιάνοντάς της το χέρι.

Η μάγισσα ξαφνιάστηκε, γιατί δεν τον είχε ακούσει να έρχεται, προσηλωμένη στο είδωλο καθώς ήταν – ή ίσως το είδωλο να είχε θολώσει προς στιγμή την αντίληψή της. Τρόμαξε καθώς ο άντρας την ακινητοποίησε· αλλά ακόμα φορούσε το δαχτυλίδι στο δάχτυλο του αριστερού της ποδιού. Και, λέγοντάς του συγνώμη γι' αυτό, τον σφυροκόπησε με τον αγκώνα της στα πλευρά, και ο άντρας έκανε πίσω, ξέπνοος, με τα χέρια του όμως ακόμα γαντζωμένα επάνω της, αλλά πιο αδύναμα τώρα.

Το μαχαίρι! Το μαχαίρι! Το μαχαίρι! άκουσε από κάπου η μάγισσα – η φωνή του ξωτικού; – και χρησιμοποίησε αμέσως το μαχαίρι, χτυπώντας το είδωλο εκεί που νόμιζε ότι πρέπει να ήταν το κέντρο του. Η λεπίδα από φεγγαρόφωτο διαλύθηκε, και το φως διέτρεξε το είδωλο, το τύλιξε, κι ένα τρομερό μουγκρητό ήχησε από αυτό, σαν από παγιδευμένο θηρίο.

Το ξωτικό ήρθε ξαφνικά από το ψηλό ταβάνι της αίθουσας, φτεροκοπώντας και γελώντας, αναφωνώντας: «Τώρα δικό μου! Τώρα δικό μου!»

Και η μάγισσα κατάλαβε ότι την είχε κοροϊδέψει: το είδωλο δεν καταστρεφόταν, βρισκόταν τώρα υπό τον έλεγχο του πονηρού ξωτικού. Το οποίο πέρασε από μπροστά της και τίναξε μια φτερούγα του, ρίχνοντας μια γυαλιστερή σκόνη, χτυπώντας τη μάγισσα στα μάτια και τυφλώνοντάς την. Εκείνη ούρλιαξε, παραπατώντας.

Ο άντρας παραπατούσε επίσης, διπλωμένος, μουγκρίζοντας, τρίζοντας τα δόντια, αλλά αναγνώρισε το ξωτικό – ήταν αυτό που τον είχε προειδοποιήσει για το είδωλο πριν από καιρό! Και τώρα πήγαινε πάνω στο είδωλο, που στραφτάλιζε από φεγγαρόφωτο, και έμοιαζε να θέλει να γίνει ένα μαζί του. Ο άντρας κατάλαβε κι αυτός τι σκοπό είχε το ξωτικό, ενώ συγχρόνως καταλάβαινε κι άλλα πράγματα – ότι το είδωλο τον είχε εξαπατήσει! – γιατί ξαφνικά η επίδραση του ειδώλου είχε διαλυθεί από το μυαλό του. Το είδωλο τόσο καιρό τον κοροϊδευε!

Το ξωτικό, όμως, ήταν ίσως *χειρότερο* από το είδωλο.

Ένα πράγμα ο άντρας δεν είχε αποχωριστεί από τότε που ήταν χωρικός. Για κάποιο λόγο το κρατούσε ακόμα μαζί του. Σαν να το ήθελε για να του θυμίζει ποιος κάποτε ήταν.

Το ραβδί του, αυτό που έδωχνε ξωτικά, αερικά, και τελώνια, βρισκόταν τώρα ακουμπισμένο πλάι στον θρόνο. Ο άντρας το άρπαξε και χτύπησε το ξωτικό που προσπαθούσε να γίνει ένα με το είδωλο μέσα στο φεγγαρόφωτο. Ένας ήχος θραύσης ακολούθησε και είδωλο και ξωτικό διαλύθηκαν σαν να ήταν από γυαλί.

Ο άντρας έχασε για λίγο τις αισθήσεις του αλλά σύντομα τις ξαναβρήκε καθώς άκουγε τη μάγισσα να καταριέται και να φωνάζει, ακόμα τυφλωμένη. Όμως ο άντρας είδε πως δεν ήταν η ίδια γυναίκα! Ή, μάλλον, *ήταν* αλλά και *δεν* ήταν συγχρόνως. Δεν ήταν τόσο όμορφη όσο πριν. Δεν ήταν η ομορφότερη γυναίκα του κόσμου.

Η όρασή της δεν άργησε να επανέλθει και αντίκρισε κι η ίδια τον εαυτό της και δεν παραξενεύτηκε, γιατί το ξωτικό ήταν που είχε αλλοιώσει τη μορφή της για τους δικούς του σκοπούς. Αλλά αυτό δεν είχε καμιά σημασία για τον άντρα, που είχε καταλάβει τι είχε συμβεί και δεν χρειαζόταν παρά ελάχιστες εξηγήσεις, απλώς για να ικανοποιήσει την περιέργειά του.

Παντρεύτηκε τη γυναίκα, παρότι δυσαρέστησε πολλούς ευγενείς, και βασίλεψαν μαζί από το Καστροπαλάτι στο κέντρο εκείνων των τόπων, ενώ οι δράκοι είχαν όλοι ξαφνικά πέσει νεκροί γύρω του και οι νεκροφρουροί είχαν γίνει σκόνη. Πέρασαν έτσι πολλά χρόνια που οι δυο τους προσπαθούσαν να φέρουν ειρήνη και ευημερία, αλλά αυτές πάντα τους ξεγλιστρούσαν.

Για το είδωλο, ή για το ξωτικό, κανείς δεν ξανάκουσε.